

Ten geleide

Zendingelingen worden uitgezegend, dominees worden ingezegend, ouderlingen en diakenen bevestigen we in hun ambt, maar wat doen we binnen de gemeente van Christus met moeders? Word je zomaar moeder, door biologische processen, of bestaat er zoiets als de roeping tot het moederschap? Ja, kan zelfs zij die nooit gebaard heeft, toch geroepen worden tot het moederschap?

Sally Clarkson heeft een schitterend boek geschreven over de roeping van het moederschap. Het boek bevat een schat aan positieve gedachten over het moederzijn. Dat komt geweldig goed uit, want we leven in een tijd waarin jonge moeders *en masse* uit hun huizen worden geroepen om te werken. Juist vandaag de dag is dit boek inspirerend en bijzonder hard nodig. Ik ben er zeker van dat veel jonge moeders de stem van hun hart horen en het liefst de hele dag dicht bij hun kind willen zijn. Maar ze zien onzeker om zich heen en stellen die eeuwenoude en overbezorgde vragen waar Jezus het al over had: Hoe zal ik mijn baby kleden, waarmee zal ik het voeden? In welke maxicosi zal ik het rondrijden en hoe zal ik die extra kosten betalen?

God roept vrouwen om bewust hun leven te wijden aan het moederschap. Misschien niet alle vrouwen, maar wel alle moeders. Roeping vraagt om toewijding. Roeping heeft ook te maken met ervoor willen gaan. Soms zelfs: echt gaan. Ver weg gaan... In dit geval is het zendingsveld niet ver weg, het is zelfs heel dichtbij gekomen. De mensen die voor God gewonnen mogen worden, zijn de kleine mensjes die je eigen schoot heeft voortgebracht. Let eens op die

andere roepingen die we kennen in onze geloofsgemeenschappen: de zendeling, de ouderling, de dominee, de diaken. Zij bidden toch allemaal: 'Heer, wilt u geven dat door mijn werk mensen dichterbij U zullen komen, dat de mensen die ik ontmoet U beter gaan begrijpen, U meer zullen liefhebben, U zullen volgen waar U hen ook voorgaat...' Het gebed van een moeder die haar roeping verstaat, zal niet anders zijn.

Sally Clarkson heeft deze specifiek geestelijke kant van het ouderschap voor ogen als zij dit boek over het moederschap schrijft. Ze ziet deze taak als de hoogste dienst die een vrouw voor haar God kan vervullen: missionair moederschap! We weten immers maar al te goed dat onze kinderen niet vanzelfsprekend de Here God zullen gaan volgen en liefhebben. Godsdienstige vormen, religieuze gebruiken houden vaak alleen stand onder pressie. Voor een bewuste en vrije keuze voor God is een veel intensievere weg van geloofsopvoeding nodig dan alleen het aanleren van een paar godsdienstige regels en gewoonten. Alles wat een moeder haar kind over de Here God wil leren, zal eerst door de moeder zelf beleefd moeten zijn. Als God voor mama belangrijk is, dan merkt het kind dit in het dagelijkse leven van de moeder. Als mama zich geborgen weet bij God, dan zal het kind in diezelfde geborgenheid willen zijn.

Sally Clarkson heeft geen droog betoog opgetekend, maar haar stimulerende boodschap onderbouwd met herkenbare situaties die voorkomen in bijna elk gezin. Dat is zondermeer de kracht van dit boek. Na jarenlang met haar man over de wereld te hebben gereisd om mensen tot discipelen van Jezus te maken, ontstaat door de komst van haar dochtertje Sarah een nieuwe missie. Sarah wordt haar eerste thuisdiscipel, haar eerste kind dat ze wilde winnen voor een leven met de Here Jezus. Hoeveel thuisdiscipelen heb jij? Het zendingsveld kan zo dichtbij zijn. Dankte Paulus niet regelmatig voor de geliefde kinderen die hij geestelijk 'verwekt' had door hen naar Christus te leiden? Je huis kan een zendingsveld zijn. Je kinderen zijn waardevolle doelen om je leven aan te wijden. Maar de vriendjes en vriendinnetjes die komen spelen horen ook bij dat zendingsveld, net als de gezinnen met wie je via de kinderen in aanraking komt. De vraag is steeds weer: wie ontmoeten ze in jou en door jou heen? Wie is de

Heer in jouw huis? God weet hoe waardevol moeders zijn, Hij wil je gebruiken!

Het is voor mij het kostbaarste geschenk geweest dat onze kinderen zich gingen uitspreken voor een leven in relatie met de Here God. Super! Een godsgeschenk. De één was nog jong toen hij kwam, de ander wat ouder, eentje van hen is verstandelijk gehandicapt, de ander kiest zo heel bewust en intens voor een leven met God. Maar elke keuze die gemaakt is voor een leven in relatie met de Here God gaf groot feest in de hemel, maar ook in het moederhart!

Moeder zijn is beslist geen verloren tijd. Het is afschuwelijk om te merken dat de maatschappij het moederzijn steeds meer benaderd als (zorg-) jaren die je nu eenmaal door moet zien te komen om straks weer aan je eigen ontwikkeling te kunnen werken. Ik heb juist zoveel geleerd in de periode dat ik de kinderen thuis had en me dagelijks weidde aan hun opvoeding. Wat heb ik veel geleerd over de betekenis van God als hemelse Vader, door als moeder betrokken te zijn bij kleine kinderen. Wat heb ik de waarde van genade ontdekt, door met mijn kinderen de praktijk van vergeving te ervaren. Wat heb ik veel geleerd van de liefdevolle zorg van God op dagen dat ik met een ziek kind thuis bezig was en het verwende met mijn liefde en aandacht. Je ontwikkeling staat niet stil als je wandelt met God. Dat geldt zeker voor vrouwen die het moederschap als een schitterende tijd van hun leven willen zien en zich toewijden aan het moederschap.

Tot slot, als je denkt dat je taak er bijna opzit, als je zogenaamd eindelijk toe kunt komen aan jezelf, als je misschien wel eens verdrietig staart naar al die lege bedden in je huis, dan houdt het moederschap nog niet op. Er komen ineens nieuwe kinderen, aangetrouwde kinderen, dat intieme gezinsleven binnen. Niets is zo aan verandering onderhevig als een gezin. Denk ook eens aan het moment dat je kinderen je vertellen dat ze zelf ouders worden. Ik weet inmiddels dat deze levensroeping, het moederschap, niet aan leeftijd gebonden is. Het zal me ook nooit met pensioen sturen. Een levenlang zal mijn hart blijven kloppen voor kleine en grote kinderen en ik ervaar deze roeping als een grote zegen!

Gerry Velema